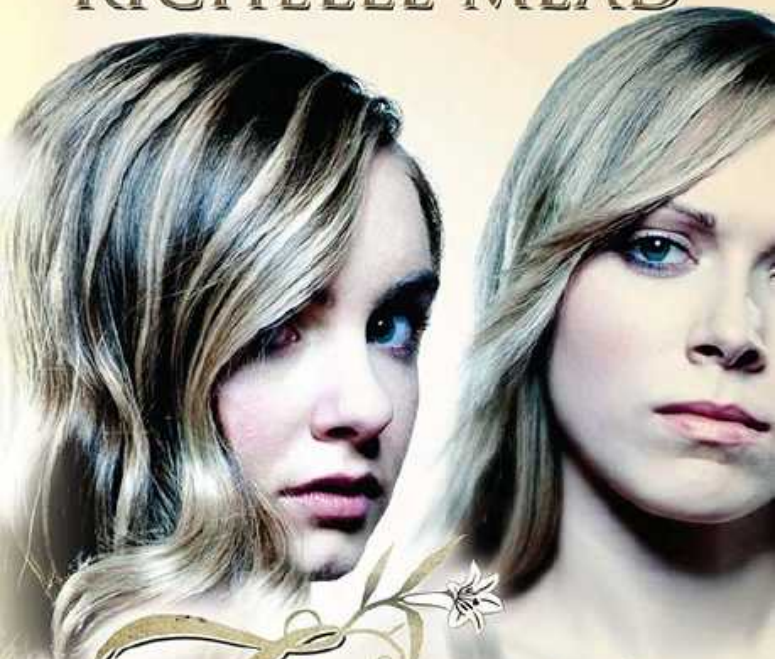

Autorka bestselleru Vampýrská akademie

RICHELLE MEAD

Stála líbie
Pokrevní pouta 2

The title 'Stála líbie' is written in a large, elegant, gold-colored cursive font. Below it, the subtitle 'Pokrevní pouta 2' is written in a smaller, simpler font. The text is surrounded by decorative gold scrollwork and white lily-like flowers.

RICHELLE MEAD

Statařilic
Pokrevní pouta 2

2012

Copyright © 2012 by Richelle Mead
Translation © 2012 by Katrin Mekki
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE GOLDEN LILY,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2012,

přeložila Katrin Mekki

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pernicová

Korektura: Lea Petrovská

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Marek Šebesta

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v listopadu 2012

ISBN 978-80-7303-766-6

*Mému krásnému synovi,
který se narodil v den,
kdy jsem dopsala tuto knihu.*

1. kapitola

VĚTŠINĚ LIDÍ BY PŘIPADALO DĚSIVÉ, KDYBY JE NĚKDO UPROSTŘED bouřlivé noci zavedl do podzemního bunkru. Mně ne.

Věci, které si dokážu vysvětlit a definovat, mě neděsí. Proto jsem si během sestupu hlouběji a hlouběji pod úroveň ulice v duchu shrnovala fakta. Bunker je pozůstatkem studené války a vybudovali ho jako úkryt v dobách, kdy se lidé na každém rohu obávali atomových útoků. V budově nad bunkrem se nachází optika. To není vůbec strašidelné. A ta bouřka? Prostě jen přírodní jev, při němž se střetávají atmosférické fronty. A pokud se bojíte úrazu při bouřce, nejchytřejší je schovat se právě do podzemí.

Takže ne. Tahle zlověstná cesta mě ani v nejmenším neděsila. Všechno stálo na rozumných faktech a logice. S tím se dovedu vypořádat. Ale s tím ostatním ve své práci mám problém.

A možná právě proto mě výlet za bouřky do podzemí nerozhodí. Když většinu dní trávíte mezi vampýry a polovičními vampýry, vozíte je za přísunem krve a tajíte jejich existenci před zbytkem světa..., dodá vám to unikátní pohled na život. Byla jsem svědkem krvavých bitev vampýrů a viděla jsem magické souboje, které popíraly veškeré fyzikální zákony. Můj život je neustálý zápas o to, abych udržela na uzdě svůj strach z nevysvětlitelného a zoufale hledala způsob, jak je vysvětlit.

„Dívej se pod nohy,“ pověděl mi můj průvodce, když jsme sešli po betonovém schodišti o další patro níž. Všechno tu bylo z betonu – stěny, podlaha i strop. Šedý drsný povrch pohlcoval fosforeskující světlo, kterým jsme si svítili na cestu. Působilo to bezútěšně, chladně a strašidelně. Průvodce zřejmě uhodl moje

myšlenky. „Od doby, co byl bunkr postaven, jsme udělali pár úprav a rozšířili ho. Uvidíš, až se dostaneme do hlavní části.“

Jistě. Schody nás zavedly do chodby s řadou zavřených dveří po obou stranách. Pořád nás obklopoval beton, ale dveře byly moderní, s elektronickými zámky, na nichž svítilo buď červené, nebo zelené světýlko. Průvodce mě zavedl k druhým dveřím vpravo, u nichž svítilo zelené světýlko. Ocitli jsme se v dokonale normální místnosti, která vypadala jako odpočívárna u kanceláře. Podlahu pokrýval zelený koberec, jako by se tu někdo snažil navodit iluzi trávy. Hnědé stěny dodávaly celé místnosti hřejivý nádech. U protější stěny stál gauč, dvě křesla a stolek pokrytý časopisy. Nejlepší ze všeho byla kuchyňská linka s dřezem a kávovarem.

„Zaříd se jako doma,“ řekl průvodce. Odhadovala jsem, že je asi stejně starý jako já – osmnáct. Ale díky svým pokusům nechat si narůst vousy působil mlaději. „Za chvíli pro tebe přijdou.“

Nespouštěla jsem oči z kávovaru. „Můžu si udělat kafe?“

„Jasně,“ odvětil. „Cokoli chceš.“

Odešel a já se prakticky rozběhla k lince. Káva byla namletá a vypadala, že je tu nejspíš taky od studené války. Ale to nevadí, pokud je v ní kofein. Měla jsem za sebou dlouhý let z Kalifornie, a i když jsem měla pár hodin na odpočinek, pořád jsem byla ospalá a pálily mě oči z únavy. Zapnula jsem kávovar a začala přecházet po místnosti. Časopisy byly rozházené, tak jsem je pečlivě srovnala. Nesnáším nepořádek.

Sedla jsem si na gauč a čekala, až se uvaří káva. Uvažovala jsem, co se asi na téhle schůzce dozvím. Většinu odpoledne jsem strávila tady ve Virginii a podávala hlášení o svém současném přidělení nadřízeným alchymistům. Žila jsem v Palm Springs, kde jsem se vydávala za studentku v internátní škole, abych dohlížela na Jill Mastranovou-Dragomirovou, vampýrskou princeznu, která je nucena se ukrývat. Udržet ji naživu znamená uchánit její lid před propuknutím občanské války. Ta by rozhodně přilákala pozornost lidí ke světu, který se ukrývá pod povrchem jejich normálního života. Je to zásadní poslání alchymistů, takže mě nepřekvapovalo, že ode mě chtějí vědět, jaká je aktuální situace. Překvapovalo mě ale, že to nemůžou vyřídit jen po telefonu.

Nedokázala jsem přijít na jiný důvod, proč mě sem vlastně přivedli.

Kávovar dovařil. Nastavila jsem ho jen na tři šálky, což mi snad bude na průběh večera stačit. Když jsem si nalévala první porci do polystyrenového kelímku, zrovna se otevřely dveře a v nich se objevil muž. Lekla jsem se, až jsem málem kávu upustila.

„Dobrý den, pane Darnelle,“ pozdravila jsem a postavila konvici zpátky. Trásl se mi ruce. „Rá-ráda vás zase vidím.“

„Já tebe taky, Sydney,“ prohlásil a přinutil se ke strnulému úsměvu. „Tys ale vyrostla.“

„Děkuju, pane,“ řekla jsem a nebyla si jistá, jestli to mínil jako kompliment.

Tom Darnell byl ve věku mého otce a hnědé vlasy mu prokvétaly stříbrem. Od doby, kdy jsem ho viděla naposled, mu přibývaly vrásky. V modrých očích měl nervózní pohled, který pro něj nebyl příliš obvyklý. Tom Darnell patřil mezi alchymisty k vysoce postaveným nadřizeným a své pozice dosáhl díky rázným činům a přísné pracovní morálce. Když jsem byla mladší, připadal mi ohromný, sebejistý a obdivovala jsem ho. Teď ale vypadal, že se mě bojí, což mi nedávalo žádný smysl. Vždyť to já způsobila, že alchymisté zatkli a uvěznil jeho syna.

„Cením si toho, že jsi podnikla tak dlouhou cestu až sem,“ dodal po chvíli trapného mlčení. „Vím, že je náročné jet sem jenom na víkend.“

„To není vůbec problém, pane,“ ujistila jsem ho a doufala, že to vyznělo přesvědčivě. „Ráda vám pomůžu..., s čímkoli potřebujete.“ Pořád jsem uvažovala, o co asi jde.

Několik vteřin si mě prohlížel, načež stroze přikývl. „Jsi velmi obětavá,“ prohlásil. „Stejně jako tvůj otec.“

Nic jsem na to neřekla. Věděla jsem, že tohle už opravdu mínil jako kompliment, ale nelíbilo se mi to.

Tom si odkašlal. „Tak tedy dobrá. Ať už to máme za sebou. Opravdu tě nechci obtěžovat víc, než je třeba.“

Opět jsem u něj zaznamenala podivnou nervozitu. Proč by měl být tak ohleduplný k mým pocitům? Po tom, co jsem pro-

vedla jeho synu Keithovi, bych čekala, že bude zuřit nebo mě obviňovat. Tom otevřel dveře a pokynul mi, abych šla.

„Můžu si s sebou vzít kafe, pane?“

„Samozřejmě.“

Vyšli jsme zase zpátky do betonové chodby s dalšími zavřenými dveřmi. Sevřela jsem v ruce kelímek, jako bych se držela záchranného kruhu. Měla jsem větší strach, než když jsem sem přišla. Tom se zastavil opodál u jedné dveří s červeným světýlkem. Než je otevřel, zaváhal.

„Chci ti říct..., že to, cos udělala, bylo velice statečné,“ řekl, aniž mi pohlédl do očí. „Vím, že ty a Keith jste byli – jste – kamarádi a že pro tebe muselo být těžké předat ho spravedlnosti. To jen dokazuje, jak moc jsi oddaná své práci, což někdy není jednoduché, když se do toho pletou osobní city.“

Keith a já jsme nebyli kamarádi ani teď, ani nikdy dřív, ale Tomův omyl byl pochopitelný. Jedno léto bydlel Keith s mou rodinou a po čase jsme spolu pracovali v Palm Springs. Předat ho spravedlnosti za jeho zločiny pro mě nebylo vůbec těžké. Vlastně jsem si to užívala. Když jsem ale viděla Tomův výraz, bylo mi jasné, že mu nic z toho říct nemůžu.

Polkla jsem. „Ano. Naše práce je důležitá, pane.“

Obdařil mě smutným úsměvem. „Ano, to jistě je.“

Na dveřích byl bezpečnostní elektronický zámek. Tom vyťukal asi deset čísel a zámek souhlasně cvakl. Otevřel dveře a já ho následovala dovnitř. Ve strohé místnosti panovalo přítmí. Stáli tam tři lidé, takže jsem nevěnovala pozornost ničemu dalšímu. Hned jsem si uvědomila, že jsou to alchymisté. Někdo jiný by tu neměl co dělat. A samozřejmě vykazovali znaky, podle kterých bych je poznala i na frekventované ulici. Měli na sobě usedlé oblečení neurčitých barev. Každému na levé tváři zářila vytetovaná zlatá lilie. To patřilo k jednotnému vzhledu, který nás spojuje. Jsme tajná armáda, cíhající ve stínu našich druhů, lidí.

Ti tři drželi v ruce desky s papíry a zírali na zeď. Vtom mi došlo, co je účelem téhle místnosti. Ve stěně se nacházelo jednosměrné prosklené okno do vedlejší místnosti, mnohem více osvětlené.

A v ní stál Keith Darnell.

Tiskl se ke sklu oddělovacímu oba prostory a tloukl do něj. Srdce se mi rozbušilo a zděšeně jsem couvla. Byla jsem si jistá, že jde po mně. Po chvíli jsem si ale uvědomila, že mě nemůže vidět. Trochu jsem se uklidnila, ale jen trochu. Sklo bylo z druhé strany neprůhledným zrcadlem. Keith s rukama přitisknutýma ke sklu těkal zběsilým pohledem po tvářích, které neviděl, ale věděl, že tam jsou.

„Prosím, prosím,“ vykřikl. „Pusťte mě. Prosím, pusťte mě ven.“

Vypadal o něco zanedbaněji, než když jsem ho viděla naposled. Vlasy měl rozčuchané a za poslední měsíc mu je rozhodně nikdo nestříhal. Na sobě měl prostou šedou kombinézu, jakou mívají vězni nebo chovanci v psychiatrických léčebnách. Betonová chodba ten dojem ještě podtrhávala. Nejnápadnější byl zoufalý a zděšený pohled jeho očí – nebo spíš oka. O jedno přišel při útoku vampýrů, který jsem potají zosnovala. Nikdo z alchymistů o tom nevěděl, stejně jako nikdo nevěděl, že Keith kdysi znásilnil mou starší sestru Carly. Pochybuju, že by mě Tom Darnell pochválil za moji „oddanost“, kdyby věděl, jak jsem se tajně pomstila. Když jsem viděla, jak na tom Keith teď je, bylo mi ho trochu líto. A ještě víc jsem litovala Toma. Jeho výraz byl plný hluboké bolesti. Ale nijak jsem si nevyčítala, co jsem Keithovi provedla. Ani to, že jsem ho uvrhla do vězení, ani že jsem ho připravila o oko. Keith Darnell byl prostě špatný člověk.

„Jistě poznáváte Keitha Darnella,“ řekla jedna alchymistka s deskami. Šedé vlasy měla pečlivě stažené do drdolu.

„Ano, madam,“ odpověděla jsem.

Od další reakce mě uchránilo Keithovo zuřivé bušení na sklo. „Prosím! Myslím to vážně! Udělám, co budete chtít. Řeknu vám cokoli. Budu věřit čemukoli. Jen mě tam prosím neposílejte zpátky!“

Tom i já jsme sebou trhli, ale ostatní alchymisté ho pozorovali s klinickou odtažitostí a dělali si poznámky do desek. Žena s drdolem se po mně ohlédla, jako by nedošlo k žádnému přerušení. „Mladý pan Darnell strávil nějaký čas v jednom z našich nápravných center. Bohužel to bylo nutné. Jeho obchodování s nelegálním zbožím bylo jistě špatné, ale jeho kolaborace s vampýry se nedá odpustit. Přestože tvrdí, že k nim neměl žádné vazby...“

nikdy nemůžeme mít jistotu. I pokud mluví pravdu, vždycky existuje možnost, že by se jeho přestupek mohl vyvinout v něco víc – nejen ve spolupráci s Moroji, ale i se Strigoji. Tím, co jsme udělali, jsme mu zabránili v dalším uklouznutí.“

„Opravdu je to pro jeho dobro,“ vložil se do toho další alchymista s deskami. „Prokazujeme mu laskavost.“

Zaplavila mě hrůza. Posláním alchymistů je utajit existenci vampýrů před lidmi. Věříme, že vampýři jsou nepřírozená stvoření, která by neměla mít nic společného s lidmi, jako jsme my. Hlavně nás znepokojují Strigojové – zlí vampýři zabijáci –, kteří si dokážou podrobit lidi, aby jim sloužili výměnou za příslib nesmrtelnosti. I na mírumilovné Moroje a jejich pololidské druhy dhampýry pohlížíme podezíravě. S dvěma posledně jmenovanými skupinami hodně pracujeme, a přestože jsme vedeni k tomu, abychom jimi opovrhovali, někdy se stane, že se některý alchymista nejen sblíží s Morojem nebo dhampýrem, ale začne je mít doopravdy rád.

Šílené na tom bylo, že Keith – ačkoli se dopustil zločinu prodeje vampýří krve – patřil k těm posledním, koho bych považovala za přítele vampýrů. Několikrát mi dal jasně najevo, jak je nesnáší. Pokud si někdo zaslouží být nařčen z nějakých vazeb vůči vampýrům...

... jsem to já.

Poslední alchymista se zrcadlovými slunečními brýlemi umně zavěšenými za límec se pustil do kázání. „Vy, slečno Sageová, jste pozoruhodným příkladem toho, jak s *nimi* člověk může pracovat a přitom si zachovat objektivitu. Vaše oddanost práci našim nadřízeným neunikla.“

„Děkuju vám, pane,“ řekla jsem nervózně a uvažovala, kolikrát ještě dneska večer uslyším slovo „oddanost“. To se hodně lišilo od situace před několika měsíci, kdy jsem se dostala do maléru kvůli tomu, že jsem pomáhala dhampýrce uprchnout z vězení. Později se ukázalo, že byla nevinná, a moji účast v jejím útěku připsali „ambicím na vylepšení kariéry“.

„A vzhledem k vaší zkušenosti s panem Darnellem,“ pokračoval ten se slunečními brýlemi, „se domníváme, že budete vynikající osobou, která může učinit prohlášení.“

Upřela jsem pozornost zase na Keitha. Celou dobu téměř bez přestání bušil do skla a křičel. Ostatním se dařilo ho ignorovat, a tak jsem se o to také pokoušela.

„Prohlášení o čem, pane?“

„Zvažujeme, zda ho vrátit do nápravného centra, nebo ne,“ objasnila alchymistka s šedým drdolem. „Udělal tam ohromný pokrok, ale máme dojem, že nejbezpečnější by bylo zajistit, aby se v něm jednou provždy vykořenila veškerá náklonnost k vampýrům.“

Pokud je Keithovo současné chování „ohromným pokrokem“, nedovedla jsem si představit, jak by asi vypadal chabý pokrok.

Ten se slunečními brýlemi si připravil propisku. „Slečno Sageová, na základě toho, čeho jste byla svědkem v Palm Springs, jaký je váš názor na postoj pana Darnella vůči vampýrům? Má k nim natolik silnou vazbu, aby opravňovala další opatření?“ Ta další opatření pravděpodobně znamenala, že ho pošlou zpátky do nápravného centra.

Keith dál bušil do skla a všechny oči v místnosti se upíraly na mě. Alchymisté se tvářili zamyšleně a zvědavě. Tom Darnell se viditelně potil a sledoval mě s obavami a úzkostí. To bylo pochopitelné. Osud jeho syna ležel v mých rukou.

Dívala jsem se na Keitha a svářily se ve mně emoce. Nejenže ho nemám ráda – nenávidím ho. A to o mnoha lidech říct nemůžu. Nemůžu mu zapomenout, co provedl Carly. A stejně tak mám ještě čerstvé vzpomínky na to, co dělal mně a ostatním v Palm Springs. Ve snaze utajit svoje nekalé obchody s krví mě pomlouval. Taky se hrozně choval k vampýrům a dhampýrům, na něž jsme měli dohlížet. Vyvolávalo to ve mně otázku, kdo je tou opravdovou stvůrou.

Nevěděla jsem přesně, co se v nápravných centrech děje. Ale soudě podle Keithovy reakce, je to tam asi dost zlé. Jedna moje část by hrozně ráda řekla alchymistům, aby ho tam poslali zpátky na celé roky, aby už nikdy nespátral denní světlo. Jeho zločiny si zasloužily ohromný trest. Ale nebyla jsem si jistá, že až takový trest.

„Myslím... Myslím, že Keith Darnell je zkažený,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. „Je sobecký a nemorální. Nestará se o ni-

koho a ubližuje lidem. Lže, podvádí a krade, jak se mu zachce.“ Zaváhala jsem, než jsem pokračovala dál. „Ale... nemyslím si, že je slepý k tomu, co jsou vampýři zač. Nemyslím, že se s nimi příliš sblížil nebo že by hrozilo, že by jim v budoucnu projevoval nějaké city. Ale ani si nemyslím, že by byl v dohledné době schopen vykonávat práci alchymisty. Jestli ho zavřete, nebo ho podmíněčně propustíte, to je na vás. Ale to, co udělal, jen dokazuje, že nebere naše posláná vážně. Ze sobeckých důvodů – ne proto, že by měl nějaké nepřirozené vazby k vampýrům. Abych tak řekla... Je to špatný člověk.“

Nastalo ticho a jediným zvukem bylo škrábání propisek, jak si alchymisté dělali spěšné poznámky. Odvážila jsem se pohlédnout na Toma a bála se, co uvidím poté, co jsem tak očernila jeho syna. Ohromilo mě, že Tom vypadal, jako že se mu ulevilo. Vděčně. Vlastně se zdálo, že je mu do pláče. Zachytil můj pohled a neslyšně mi sdělil: *Děkuju*. Úžasné. Právě jsem prohlásila Keitha za hrozného člověka v každém možném ohledu. Ale jeho otcí na ničem z toho nezáleželo, pokud jsem ho neobvinila z toho, že se dal do party s vampýry. Mohla bych Keitha nazvat vrahem a jeho otec by mi nejspíš pořád byl vděčný, hlavně když neřeknu, že je jedna ruka s nepřáteli.

Znervózňovalo mě to a přivádělo k úvahám, kdo jsou vlastně ty skutečné stvůry. Parta, kterou jsem zanechala v Palm Springs, byla stokrát morálnější než Keith.

„Děkujeme vám, slečno Sageová,“ prohlásila alchymistka s šedým drdolem. „Byla jste nám nesmírně užitečná a vaše názory vezmeme v úvahu, až budeme dělat konečné rozhodnutí. Teď můžete jít. V chodbě na vás už čeká Zeke, aby vás vyprovodil ven.“

Bylo to náhlé propuštění, ale pro alchymisty typické. Zdvořile jsem jim kývla na rozloučenou, a než jsem otevřela dveře, naposled jsem pohlédla na Keitha. Jakmile jsem za sebou zavřela, v chodbě se rozhostilo milosrdné ticho. Keitha už jsem neslyšela.

Jak se ukázalo, Zeke byl ten alchymista, který mě sem přivedl. „Vyřízeno?“ zeptal se.

„Vypadá to tak,“ odpověděla jsem, stále ještě ohromená z toho, co se tam odehrálo. Teď už jsem věděla, že pro alchymisty

bylo jen zámkou, abych jim podala hlášení o situaci v Palm Springs. Když už sem přijdu, tak proč se nesetkat osobně? O nic jiného nešlo. Už jsem věděla, že skutečným účelem mojí cesty přes celou zemi bylo, abych viděla Keitha.

Jak jsme kráčeli chodbou, mou pozornost upoutalo něco, čeho jsem si předtím nevšimla. Na jedněch dveřích bylo mnohem víc zabezpečovacích zařízení než na těch ostatních. Spolu se světýlky a tlačítka se tam nacházela i čtečka na kartu a zámek, který se dal odemknout jen zvenčí. Nic speciálního, ale zjevně ta zařízení měla někoho udržet uvnitř.

Zastavila jsem se a chvilku si dveře prohlížela. Pak jsem vykročila dál a radši jsem nic neříkala. Dobří alchymisté se nevyptávají.

Zeke zachytil můj pohled a zastavil se. Podíval se na mě, pak na dveře a pak zase na mě. „Chceš... Chceš se podívat, co je uvnitř?“ Rychle střelil pohledem ke dveřím, z nichž jsem před chvílí vyšla. Zeke byl nízko postavený alchymista a zjevně se obával, že se může dostat do maléru. Zároveň byl ale nadšený z tajemství, která ukrývá a nemůže se o ně s nikým podělit, ačkoli po tom dychtil. Já byla bezpečnou volbou.

„To asi záleží na tom, co je uvnitř,“ řekla jsem.

„Je to důvod toho, co děláme,“ pravil záhadně. „Podívej se a pochopíš, proč jsou naše cíle tak důležité.“

Rozhodl se to risknout. Projel kartu čtečkou a vyfukal další dlouhý kód. Na dveřích se rozsvítilo zelené světýlko a Zeke otevřel ještě další zámek. Napůl jsem očekávala další potmělou místnost, ale uvnitř panovalo tak jasné osvětlení, až mě z toho rozbolely oči. Musela jsem si je zastínit.

„Je to druh světelné terapie,“ objasnil omluvně Zeke. „Víš, že lidé, kteří žijí v oblastech, kde je neustále zataženo, používají sluneční lampy? Stejný typ paprsků. Doufáme, že takové jako on to přiměje být o něco lidštější – nebo je to aspoň odradí od toho, aby se považovali za Strigoje.“

Zpočátku jsem byla natolik ohromená, že mi nedocházelo, co tím míní. Potom jsem na druhé straně prázdné místnosti zaznamenala zamřížovanou celou. Vchod tvořily velké kovové mříže, které uzamykala další čtečka karet a tlačítka. Když jsem spatřila

muže uvnitř, zdálo se mi to přehnané. Byl starší než já – kdybych měla hádat, řekla bych asi kolem pětadvaceti. Byl vychrtlý, rozcuchaný a měl zmačkané oblečení, takže ve srovnání s ním působil Keith upraveně. Krčil se v rohu a rukama si chránil oči proti jasnému světlu. Na rukou i na nohou měl pouta a zjevně se nikam nechystal. Když jsme přišli, odvážil se na nás podívat, a odkryl tak něco víc ze svého obličeje.

Zamrazilo mě. Byl to člověk, ale výraz měl stejně chladný a zlý jako Strigojové. Jeho šedé oči působily jako oči šelmy. Bez emocí, jako oči vraha, který necítí žádný soucit.

„Přivedls mi večeři?“ zeptal se skřípavým hlasem, který snad musel hrát. „Hezká mladá holka. Je trochu hubenější, než mám rád, ale její krev bude určitě šťavnatá.“

„Liamе,“ okřikl ho Zeke znaveně a trpělivě. „Víš, kde máš večeři.“ Ukázal na ták s nedotknutým jídlem v cele, který vypadal, že tam už nějakou dobu leží. Kuřecí kousky, hrášek a sladké sušenky. „Skoro nikdy nic nejí,“ vysvětlil mi Zeke. „Proto je tak vyhublý. Trvá na tom, že chce krev.“

„Co... co je zač?“ zeptala jsem se a nedokázala odtrhnout od Liama zrak. Samozřejmě to byla hloupá otázka. Liam byl zjevně člověk, ale... něco na něm působilo jinak.

„Zkažená duše, která touží stát se Strigojem,“ řekl Zeke. „Našli ho strážci, když sloužil těm stvůrám, a dopravili ho sem. Snažili jsme se mu pomoci, ale moc se to nedaří. Pořád jen vykládá, jak jsou Strigojové skvělí a jak se k nim jednou vrátí a my budeme pykat. Zatím předstírá, že je jedním z nich.“

„Ach,“ ozval se Liam s prohnáním úsměvem. „Budu jedním z nich. Odmění mou loajalitu a utrpení. Probudí mě a já budu silnější, než se vám ve vašich smrtelných snech vůbec může zdát. Budu žít věčně a půjdu po vás – po vás všech. Budu se sytit vaší krví a vychutnám si každou kapku. Vy alchymisté si myslíte, že taháte za nitky a všechno máte pod kontrolou. Jenom se obelháváte. Nic nemáte pod kontrolou. Jste nuly.“

„Vidíš?“ ujistil se Zeke a potřásl hlavou. „Je to smutné. A přesně tohle by se stalo, kdybychom nedělali svou práci. Z dalších lidí by se stalo to, co z něho – prodali by duše za planý příslib nesmrtelnosti.“ Udělal alchymistické znamení proti zlu, malý kří-

žek na rameno, a já jeho gesto zopakovala. „Nelíbí se mi tady, ale někdy... někdy je to dobrá připomínka, proč musíme tajit existenci Morojů a ostatních. Proč se jimi nesmíme nechat ovlivnit.“

V duchu jsem si pomyslela, že je veliký rozdíl mezi tím, jak se k lidem chovají Morojové a jak Strigojové. Přesto jsem ale před Liamem nedokázala zformulovat žádný argument. Úplně mě vykolejil a vyděsil. Bylo snadné věřit každému slovu alchymistů. Proti tomuhle bojujeme. Tohle je noční můra, jejíž uskutečnění nesmíme dopustit.

Nevěděla jsem, co říct, ale Zeke ode mě nic nečekal.

„Tak půjdeme.“ Směrem k Liamovi ještě dodal: „A ty se radši pusť do jídla, protože další dostaneš až ráno. Je mi fuk, že už máš večeri studenou a okoralou.“

Liam přimhouřil oči. „Proč bych se měl starat o lidské jídlo, když budu už brzy pít nektar bohů? Vaše krev bude na mých rtech ještě teplá – tvoje i té hezké holky.“ Rozesmál se a ty zvuky byly mnohem děsivější než Keithovy výkřiky.

Zeke mě vedl ven z místnosti a ten zlověstný smích neutichal. Zavřeli jsme za sebou dveře a já se zastavila v chodbě, celá ohromená. Zeke mě sledoval ustaraným pohledem.

„Omlouvám se... Nejspíš jsem ti to neměl ukazovat.“

Pomaloučku jsem zavrtěla hlavou. „Ne..., máš pravdu. Je dobré, abychom to viděli. Abychom pochopili, co děláme. Vždycky jsem to věděla..., ale něco takového jsem nečekala.“

Pokusila jsem se obrátit své myšlenky ke každodenním záležitostem a vypudit si z mysli ty hrůzy. Podívala jsem se na kelímek kávy, který jsem stále svírala v ruce. Byla nedotčená a vlašná. Ušklíbala jsem se.

„Můžu si dát ještě kafe, než půjdeme?“ Potřebovala jsem něco normálního. Něco lidského.

„Jasně.“

Zeke mě vedl zpátky do místnosti s kávovarem. Konvice, kterou jsem uvařila, byla stále ještě horká. Vylila jsem vystydlou kávu a nalila si novou. Vtom se otevřely dveře a vešel Tom Darnell. Tvářil se překvapeně, že tu někoho vidí. Prošel kolem nás, usedl na gauč a zabořil obličej do dlaní. Se Zekem jsme si vyměnili nejisté pohledy.

„Pane Darnelle,“ začala jsem. „Jste v pořádku?“

Neodpověděl hned. Obličej měl pořád schovaný a otrásal se tichými vzlyky. Už jsem chtěla odejít, když vtom zvedl hlavu a zadíval se na mě, ačkoli působil, že mě vůbec nevidí. „Rozhodli,“ prohlásil. „Rozhodli o Keithovi.“

„Už?“ zeptala jsem se překvapeně. Se Zekem jsme strávili u Liama asi pět minut.

Tom nabručeně přikývl. „Posílají ho zpátky... na převýchovu do nápravného centra.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. „Ale já... Řekla jsem jim... Řekla jsem jim, že není ve spolku s vampýry. Že věří tomu, čemu my všichni. Jen udělal špatné rozhodnutí.“

„Já vím. Ale řekli, že to riziko nemůžeme podstoupit. I když Keith vypadá, že mu na vampýrech nezáleží – i když je o tom přesvědčený –, pořád tu zůstává fakt, že s jedním z nich uzavřel dohodu. Obávají se, že jeho ochota k takovému obchodnímu partnerství mohla zanechat následky na jeho podvědomí. Nejlepší je předejít potížím preventivně. Asi... asi mají pravdu. Je to pro něj nejlepší.“

Před očima mi vyvstal obrázek Keitha, jak buší do skla a škemrá, aby ho neposílali zpátky. „Omlouvám se, pane Darnelle.“

Tom na mě upřel rozostřený pohled. „Neomlouvej se, Sydney. Udělalas toho hodně..., hodně pro Keitha. Díky tvé výpovědi ho nenechají v nápravném centru dlouho. To pro mě hodně znamená. Děkuju.“

Sevřel se mi žaludek. Kvůli mně Keith přišel o oko. Kvůli mně především ho poslali do nápravného centra. Opět se mě zmocnil ten pocit, že si zaslouží trpět, ale ne tolik.

„S tebou měli pravdu,“ dodal Tom. Pokusil se o úsměv, ale nepodařilo se mu to. „Jsi zářným příkladem. Jsi tak oddaná. Tvůj otec na tebe musí být pyšný. Netuším, jak můžeš každý den pobývat mezi těmi stvůrami a zachovat si jasnou hlavu. Ostatní alchymisté by se toho od tebe mohli hodně naučit. Chápeš, co znamená zodpovědnost a povinnost.“

Od té doby, co jsem včera opustila Palm Springs, jsem hodně přemýšlela o partě, kterou jsem tam zanechala. Samozřejmě pokud mě zrovna alchymisté nerozptylovali nějakými vězni. Jill,

Adrian, Eddie i Angeline mi občas lezli na nervy, ale dobře jsem je poznala a záleží mi na nich. Přestože se kvůli nim někdy dost naběhám, ta pestrá skupinka mi chyběla už téměř od chvíle, kdy jsem opustila Kalifornii. Pocitovala jsem prázdno, když jsem s nimi nebyla.

Teď mě tyhle moje pocity mátlý. Stírám snad hranice mezi přátelstvím a povinnostmi? Když se Keith dostal do takového maléru za malé spolčení s vampýrem, oč horší je můj prohřešek? A jak moc se blížíme k tomu, abychom byli jako Liam?

V hlavě se mi ozvala Zekeova slova: *Nesmíme se jimi nechat ovlivnit.*

A nedávná Tomova slova: *Chápeš, co znamená zodpovědnost a povinnost.*

Sledoval mě s očekáváním, a tak jsem se přinutila k úsměvu a odsunula svoje obavy stranou. „Děkuju, pane,“ řekla jsem. „Dělám, co můžu.“

2. kapitola

TU NOC JSEM NESPALA. ČÁSTEČNĚ KVŮLI ČASOVÉMU POSUNU. LETADLO do Palm Springs letělo v šest ráno – což byly tři ráno v časovém pásmu, podle kterého jelo moje tělo. Jít spát se mi zdálo nesmyslné.

Svou roli samozřejmě sehrálo i to, že jsem se nedokázala uklidnit po tom všem, co jsem viděla v bunkru alchymistů. Když mě zrovna nepronásledovaly Liamovy děsivé oči, přehrávala jsem si v duchu všechna varování, co se stane s těmi, kteří se až moc sblíží s vampýry.

Nijak mi nepomohlo ani to, že jsem měla plno mailů od party z Palm Springs. Když cestuju, obvykle si čtu maily na telefonu. Teď jsem ale v hotelovém pokoji zírala na nejrůznější vzkazy a naplňovaly mě pochyby. Jsem opravdu profesionál? Nekamarádím se s nimi až moc? Nestírám hranice protokolu alchymistů? Poté, co jsem viděla, co se stalo s Keithem, mi bylo čím dál jasnější, že stačí málo, abych se taky dostala do maléru.

Jednu zprávu mi poslala Jill a předmět zněl *Angeline... povzdech*. To mě nepřekvapovalo a zatím jsem se neobtěžovala se čtením. Angeline Dawesová byla dhampýrka, kterou vybrali Jill jako spolubydlící. Jejím úkolem bylo zajišťovat Jillino bezpečí, ale dělalo jí potíže zapadnout do Amberwoodu. Pořád měla s něčím problémy a já jsem věděla, že ať už se tentokrát jedná o cokoli, teď s tím nic nezmůžu.

Další zpráva přišla od samotné Angeline. Tu jsem taky nepřčetla. Předmět zněl: PŘEČTI SI TO! HROZNÁ LEGRACE! Angeline objevila e-mail teprve nedávno. Ale zdálo se, že ještě nepřišla na to, jak vypnout přepínač na velká písmena. Taky neměla

žádné zábrany v přeposílání legráček, finančních podvodů nebo varování před viry. A když je řeč o tom posledním... museli jsme jí na notebook nainstalovat dětský ochranný software, abychom jí zamezili přístup na určité stránky a reklamy. Udělali jsme to poté, co si omylem stáhla čtyři viry.

Nad posledním mailem jsem se zarazila. Poslal mi ho Adrian Ivaškov, jediná osoba z naší skupiny, která nepředstírá, že studuje na Amberwoodské přípravné škole. Adrian je jednadvacetiletý Moroj, takže by na střední škole působil dost zvláště. Byl s námi v Palm Springs proto, že měl s Jill psychické pouto, které si vytvořili, když jí pomocí své magie zachránil život. Všichni Morojové ovládají jeden druh živlové magie a jeho doménou byl éter – záhadný element, který se váže k mysli a uzdravování. Díky poutu Jill viděla Adrianovy myšlenky a pocity, což je oba trápi. Když Adrian zůstával poblíž, mohli na tom pracovat. Adrian ostatně nic lepšího na práci neměl.

Předmět jeho mailu zněl: OKAMŽITĚ POŠLI POMOC. Na rozdíl od Angeline Adrian věděl, jak se používají velká písmena, takže se snažil o dramatický efekt. Taky jsem věděla, že pokud se některý ze vzkazů týká mojí práce, tenhle to rozhodně není. Za Adriana jsem zodpovědnost neměla. Přesto jsem mail otevřela.

24. den. Situace se zhoršuje. Moji vězňitelé dál vynalézají nové a příšerné způsoby mučení. Když agentka Scarlet nepracuje, tráví dny probíráním vzorků látek na svatební šaty a žvaněním o tom, jak je strašně zamilovaná. To obvykle přiměje agenta Nudného Boršče, aby nás zásoboval historkami o ruských svatbách. Ty historky jsou ještě nudnější než ty, které vypráví jindy. Moje pokusy o útěk byly zatím zmařeny. Taky mi došly cigarety. Ocením jakoukoli pomoc nebo tabákové výrobky, které mi můžeš poslat.

Vězeň číslo 24601

Usmívala jsem se. Adrian mi posílal podobné zprávy skoro každý den. V létě jsme zjistili, že ti, kdo byli proti své vůli proměněni ve Strigoje, se mužou pomocí éteru proměnit zase zpět. Byl to záludný a komplikovaný proces, který se dal o to

hůř pochopit, že uživatelů éteru je jen málo. A nedávné události naznačovaly, že když se někdo promění ze Strigoje zpět, nemůže se už znovu stát Strigojem. To zajímalo jak alchymisty, tak Moroje. Pokud existuje nějaký magický způsob, jak předejít proměně ve Strigoje, stvůry jako Liam by už nepředstavovaly žádný problém.

V té době přijela Soňa Karpová a Dimitrij Belikov – neboli, jak jim přezdíval Adrian, „agentka Scarlet“ a „agent Nudný Boršč“. Soňa je Morojka a Dimitrij dhampýr. Oba dřív byli Strigoji a zachránila je magie éteru. Ti dva přijeli do Palm Springs minulý měsíc, aby tam spolu s Adrianem vymýšleli, co by mohlo zabránit proměně ve Strigoje. Byl to nesmírně důležitý úkol, jehož vyřešení by mělo dalekosáhlé důsledky. Soňa a Dimitrij jsou největší dřiči, jaké znám – což neodpovídalo Adrianově stylu.

Značná část jejich práce zahrnovala pomalé a pečlivé experimenty, z nichž se mnoha účastnil i Eddie Castile – další dhampýr, který naoko studoval na Amberwoodu. Sloužil jako kontrolní subjekt, jelikož Eddie na rozdíl od Dimitrije za sebou neměl strigojí minulost a byl nedotčený éterem. Adrianovi jsem s jeho roztrpčením nad touhle výzkumnou skupinou nemohla pomoci – a on to dobře věděl. Jenom rád všechno zveličoval a ventiloval. Měla jsem na paměti, co je pro práci alchymisty zásadní, a tak už jsem chtěla mail od něj smazat, ale...

Kvůli jedné věci jsem zaváhala. Adrian podepsal svůj mail odkazem na *Bídničky* od Victora Huga. Tahle kniha o Francouzské revoluci je tak tlustá, že by mohla klidně posloužit jako zbraň. Četla jsem ji jak ve francouzštině, tak v angličtině. Vzhledem k tomu, že Adriana jednou znudila i četba dlouhého jídelního lístku, nedovedla jsem si představit, že by přečetl Hugovu knihu v jakémkoli jazyce. Tak kde sebral ten odkaz? *Na tom nezáleží, Sydney*, ozval se mi v hlavě strnulý hlas alchymistky. *Smaž to. Je to jedno. Adrianovy literární vědomosti (nebo jejich nedostatek) tě nemusejí zajímat.*

Ale nedokázala jsem to – mermomocí jsem se chtěla dozvědět, odkud o tom ví. Přesně z takových drobností vždycky šílím. Rychle jsem mu odepsala: *Jak víš o 24601? Odmítám uvěřit, žeš přečetl knihu. Viděl jsi muzikál, že jo?*

Odeslala jsem to a téměř okamžitě mi od něj přišla odpověď: *SparkNotes*.

Typické. Hlasitě jsem se rozesmála a vzápětí pocítila výčitky svědomí. Tohle byla moje soukromá e-mailová schránka, ale kdyby si mě někdy alchymisté rozhodli prověřit, nijak by se nerozpakovali nabourat se mi sem. Tyhle věci jsou ošemetné. Smazala jsem naši korespondenci, ale stejně na tom nezáleží. Žádná data nejsou nikdy skutečně ztracená.

Když jsem druhý den v sedm ráno přistála v Palm Springs, bylo bolestně jasné, že jsem překročila limity svého těla přežívat díky kofeinu. Byla jsem hrozně vyčerpaná. Už mi nepomáhaly ani hektolitry kafe. Málem jsem usnula na chodníku před letišťem při čekání na odvoz. Že auto přijelo, jsem zaznamenala, až když jsem uslyšela svoje jméno.

Z modrého pronajatého auta vyskočil Dimitrij Belikov, namířil si to ke mně, a než jsem stačila říct jediné slovo, popadl můj kufr. Několik opodál stojících žen náhle zmlklo a vrhalo na něj obdivné pohledy. Zvedla jsem se. „To nemusíš,“ řekla jsem, i když už nakládal moje zavazadlo do auta.

„Samozřejmě, že ano,“ prohlásil s lehkým ruským přízvukem. Nepatrně se na mě usmál. „Vypadáš, žes usnula.“

„Kéž bych měla takové štěstí,“ poznamenala jsem a usedla na sedadlo spolujezdce. Věděla jsem, že i kdybych byla naprosto vzhůru, Dimitrij by mi kufr stejně vzal. Byl už takový, vždycky připravený pomáhat ostatním. Poslední zbytek kavalírství v moderním světě.

To byla na Dimitrijovi jedna z mnoha skvělých věcí. Už jen to, jak vypadal, stačilo, aby na něj všichni zírali. Měl tmavě hnědé vlasy, které nosil stažené do culíku. Jeho hnědé oči působily záhadně a vábivě. Byl vysoký – skoro dva metry –, čímž mohl směle soupeřit s některými Moroji. Dhampýři mi připadají od lidí k nerozeznání, takže jsem i já mohla uznat, že je velmi atraktivní.

Taky ho obklopovala energie, která na mě působila, ačkoli jsem se bránila. Vždycky byl ve střehu a připraven na nečekané. Nikdy jsem ho neviděla jinak než ostražitého. Neustále připraven k boji. Bezpochyby byl nebezpečný a mě uklidňovalo, že ho

máme po ruce. S ním jsem si pokaždé připadala v bezpečí – a trochu obezřetná.

„Díky za odvoz,“ řekla jsem mu. „Mohla jsem si vzít taxi.“ Už když jsem mluvila, věděla jsem, že moje slova jsou stejně zbytečná, jako když jsem mu řekla, že mi nemusí pomáhat s kufrem.

„To není problém,“ ujistil mě. Jeli jsme k předměstí Palm Springs. Otřel si z čela pot a to gesto bylo přitažlivé. I takhle brzy ráno už začínalo vedro. „Soňa na tom trvala. Navíc dneska nemáme v plánu žádné experimenty.“

Zamračila jsem se. Ty experimenty a ohromný potenciál, který představovaly, pokud by zabránily vytvářet další Strigoje, byly velice důležité. Dimitrij i Soňa si to uvědomovali a práci se oddali – hlavně o víkendech, kdy Adrian ani Eddie neměli vyučování. Proto jsem nechápala, proč se dnes nebude nic dít. Moje vlastní pracovní morálka mi nedovolovala pochopit, proč se v neděli nebude pracovat.

„Adrian?“ tipla jsem si. Možná dneska nemá náladu na výzkum.

„To taky,“ odpověděl Dimitrij. „A navíc postrádáme náš kontrolní subjekt. Eddie řekl, že něco má a nestíhá.“

Zamračila jsem se ještě víc. „Co může Eddie mít?“

Eddie byl taky velice oddaný práci. Adrian mu někdy říkal Minidimitrij. Přestože Eddie stejně jako já studuje střední školu a plní tam svoje přidělení, věděla jsem, že pro dobro věci by sekl i s domácími úkoly. Napadal mě jen jediný důvod, kterému by dal přednost před pomocí s vynalézáním „léku“ proti Strigojům. Srdce se mi rozbušilo.

„Je Jill v pořádku?“ Musí být. Jinak by mi přece někdo dal vědět, ne? Hlavním důvodem, proč jsme s Eddiem v Palm Springs, je postarat se o její bezpečí. Pokud je v ohrožení, mělo by to přednost přede vším ostatním.

„Je v pořádku,“ odvětil Dimitrij. „Mluvil jsem s ní ráno. Nevím, co se děje, ale Eddie by neodjel, kdyby k tomu neměl pádný důvod.“

„To asi ne,“ zamumlala jsem a pořád si s tím dělala starosti.

„Trápíš se tím stejně jako já,“ utahoval si ze mě Dimitrij. „A to jsem si myslel, že to není možné.“

„Je to moje práce. Vždycky musím zajistit, aby všichni byli v pořádku.“

„Občas není na škodu zajistit, abys byla v pořádku i ty sama. Pak přijdeš na to, že to pomáhá ostatním.“

Ušklíbala jsem se. „Rose si vždycky dělala legraci, že jsi mistr zenové moudrosti. Dáváš mi lekci? Jestli jo, pak už chápu, proč neodolala tvému šarmu.“

Tím jsem si vysloužila jeho upřímný smích. Dimitrij se moc často hlasitě nesmál. „Asi jo. Ale kdyby ses jí zeptala, jistě by ti řekla, že ji na mě nejvíc okouzlo to, jak probodávám Strigojům srdce a usekávám hlavy. Ale nakonec to určitě bylo díky zenové moudrosti.“

Odpověděla jsem mu úsměvem, který ihned přešel do zívnutí. Připadalo mi úchvatné, jak žertuju s dhampýrem. Dřív jsem měla úzkostné záchvaty jen z toho, když jsem s nimi nebo s Moroji musela pobývat v jedné místnosti. Ale za posledního půl roku jsem si pomalu začínala zvykat. Nikdy jsem se nezbavila pocitu, že jsou „jiní“, který ve mně všichni vyvolávali, ale přesto jsem urazila ohromný kus cesty. Na jednu stranu jsem si uvědomovala, že je dobré, že mám pořád jasně vymezenou hranici mezi nimi a lidmi, ale na druhou stranu je dobré být flexibilní, abych práci vykonávala hladčeji. *Ne příliš flexibilní*, varoval mě zase ten vnitřní hlas alchymistky.

„A jsme tu,“ oznámil Dimitrij, když zastavil před mou kolejí na Amberwoodu. Pokud si všiml změny mojí nálady, nijak to nekomentoval. „Měla by sis odpočinout.“

„Pokusím se,“ řekla jsem. „Ale nejdřív musím zjistit, co je s Eddiem.“

Dimitrij se zatvářil profesionálně. „Jestli ho najdeš, tak ho večer přiveď, ať aspoň trochu práce uděláme. Soňa by byla ráda. Má nějaké nové nápady.“

Přikývla jsem a připomněla si, že právě kvůli tomu jsme tady. Práce, práce, práce. Musíme pamatovat na naše vyšší cíle. „Uvidím, co zmůžu.“

Znovu jsem mu poděkovala a zamířila dovnitř plná odhodlání co nejlépe splnit svou zdejší misi. Takže mě trochu zklamalo, když se mé vznešené cíle rychle otráslly v základech.

„Slečno Melroseová?“

Otočila jsem se, když mě někdo oslovil jménem, které používám tady na Amberwoodu. Spěchala ke mně paní Weathersová, naše postarší baculatá vychovatelka. Ve tváři se jí zračily obavy, což nevěstilo nic dobrého.

„To jsem ráda, že jste zpátky,“ prohlásila. „Návštěva rodiny se vyvedla?“

„Ano, madam.“ Pokud ovšem tím, že se vyvedla, míní, že byla děsivá a znepokojující.

Paní Weathersová mě nasměrovala ke svému pultu. „Musím s vámi mluvit o vaší sestřenici.“

Ovládla jsem se a potlačila úšklebek. Okamžitě jsem si vybavila e-mail od Jill. Sestřenice Angeline. Všichni, kdo jsme studovali na Amberwoodu, jsme si vymysleli příbuzenské vztahy. Jill a Eddie byli moji sourozenci. Angeline zase naše sestřenice. Vysvětlovalo to, proč jsme pořád pohromadě a proč se o sebe vzájemně staráme.

Posadila jsem se s paní Weathersovou a toužebně pomyslela na svou postel. „Co se děje?“ zeptala jsem se.

Paní Weathersová si povzdechla. „Vaše sestřenice má problém se zdejšími předpisy ohledně oblékání.“

To mě překvapilo. „Vždyť máme uniformy, madam.“

„Samozřejmě,“ řekla. „Ale ne mimo vyučování.“

To byla pravda. Měla jsem na sobě khaki kalhoty, zelenou halenku s krátkými rukávy a na krku zlatý křížek, který nosím pořád. V duchu jsem si projela Angelininu garderóbu a snažila si vzpomenout, jestli vlastní něco, co by mohlo vyvolat rozruch. Největší problém asi představovala kvalita oblečení. Angeline přišla od Udržovatelů, což je smíšená komunita lidí, Morojů a dhampýrů, kteří žijí v Appalačských horách. Kromě toho, že nemají elektřinu a kanalizaci, se Udržovatelé vyznačují tím, že si oděvy sami vyrábějí a nosí je tak dlouho, dokud nejsou na cáry.

„V pátek večer jsem ji viděla v děsivě krátkých džínových šortkách,“ pokračovala paní Weathersová. „Ihned jsem ji napomenula a ona mi řekla, že jediné takhle může přežít v tom horku. Upozornila jsem ji, aby si vzala něco vhodnějšího. V sobotu se

objevila ve stejných šortkách a naprosto neslušném tílku. Po zbytek víkendu jsem jí zakázala opustit kolej.“

„To mě mrzí, madam,“ řekla jsem. Nenapadalo mě, co jiného k tomu dodat. Víkend jsem strávila epickou bitvou za záchranu lidstva a teď... džínové šortky?

Paní Weathersová zaváhala. „Já vím... Víím, že vás by se to týkat nemělo, to by jí měli říct rodiče. Ale vidím, jak jste zodpovědná a staráte se o celou rodinu...“

Povzdechla jsem si. „Ano, madam. Postarám se o to. Děkuju, že jste proti ní nepodnikla žádná další opatření.“

Vydala jsem se do schodů a můj malý kufr s každým krokem těžkl a těžkl. Když jsem došla do druhého patra, zastavila jsem se a nevěděla, co dělat. Ještě jedno patro a byla bych ve svém pokoji. V tomhle poschodí bydlí „sestřenka Angeline“. Neochotně jsem zamířila chodbou v druhém patře k jejímu pokoji. Věděla jsem, že čím dřív to budu mít za sebou, tím líp.

„Sydney!“ Jill Mastranová otevřela dveře a zelené oči jí zářily radostí. „Jsi zpátky.“

„Vypadá to tak,“ prohlásila jsem a následovala ji dovnitř. Angeline se povalovala na posteli s učebnicí. Byla jsem si jistá, že to je poprvé, kdy ji vidím se učit. Domácí vězení ale zřejmě značně omezilo její možnosti.

„Co chtěli alchymisti?“ zeptala se Jill. S překříženýma nohama usedla na svou postel a bezmyšlenkovitě si začala hrát s prameny svých kudrnatých světle hnědých vlasů.

Pokrčila jsem rameny. „Papírování. Nuda. Vypadá to, že tady jste měli větší zábavu.“ Tím jsem si vysloužila příkrý pohled od Angeline.

Dhampýrka s rozrušeným výrazem vyskočila z postele a z modrých očí jí sršely plameny. „Nebyla to moje chyba! Ta Weathersová to už vážně přepískla!“ vykřikla. Z jejího hlasu zazníval slabý jižanský přízvuk.

Rychle jsem ji přejela pohledem a nic znepokojivého jsem neviděla. Džíny sice měla rozedrané, ale slušné, stejně jako tričko. Dokonce i hřívu nazrzlých blond vlasů měla pro změnu zkrocenou a staženou do culíku.

„Cos měla proboha na sobě, že ji to tak rozčílilo?“ zeptala jsem se.

Angeline se zamračila, došla ke skříní a vytáhla džínové šortky, které měly tak rozdrbané kraje, že jsem něco takového v životě neviděla. Myslela jsem, že se mi rozpadnou před očima. Byly hrozně krátké a vůbec by mě nepřekvapovalo, kdyby jí pod nimi vykukovaly kalhotky.

„Kdes k nim přišla?“

Angeline se zatvářila skoro až pyšně. „Vyrobila jsem si je.“

„Jak? Uřízla sis džíny pilou?“

„Měla jsem dvoje džíny,“ objasnila pragmaticky. „Venku bylo vedro, tak mě napadlo, že si z jedněch udělám kraťasy.“

„Uřízla je nožem z jídelny,“ dodala ochotně Jill.

„Nemohla jsem najít nůžky,“ vysvětlila Angeline.

Kde jsi, moje postýlko?

„Paní Weathersová se zmínila ještě o nějakém neslušném tílku,“ řekla jsem.

„To bylo moje,“ přiznala Jill.

Povytáhla jsem obočí. „Cože? Víím, že nevlastníš nic neslušného.“ Než před měsícem přijela Angeline, bydlela jsem s Jill já.

„Není neslušné,“ řekla Jill. „Jenom to není Angelinina velikost.“

Střelila jsem pohledem z jedné na druhou a rázem jsem pochopila. Jill je vysoká a štíhlá jako většina Morojů. Má postavu, jakou vyhledávají lidští módní návrháři, a já bych vraždila, abych taky tak vypadala. Jill dokonce dělala modeling. K takové postavě patří skromný hrudník. Angelinina hrud... nebyla tak skromná. Jestli si oblékla tílko Jilliny velikosti, dovedla jsem si představit, jak musela být látka napjatá k prasknutí.

„Jill to tílko nosí pořád a žádný problém s tím nikdy neměla,“ ohradila se Angeline. „Myslela jsem, že se nic nestane, když si ho půjčím.“

Rozbolela mě hlava. Přesto to bylo lepší, než kdyby Angeline přistihli v chlapecké koupelně s klukem. „Tohle se dá snadno napravit. Můžeme vyrazit – teda já můžu vyrazit, když ty musíš trčet tady – a koupit ti něco na sebe, co bude v tvój velikosti.“

„To nemusíš,“ pověděla mi nadšeně. „Eddie se o to postará.“

Kdyby Jill nepříkyvovala, myslela bych si, že si ze mě dělá legraci. „Eddie? Eddie ti koupí oblečení?“

Angeline si šťastně povzdechla. „Není to od něj hezké?“

Hezké? Ne, ale chápala jsem, proč to Eddie dělá. Nakupovat decentní oblečení pro Angeline je pravděpodobně tou poslední činností, kterou by chtěl dělat, ale udělá to. Stejně jako já i on chápal svou povinnost. A teď už mi bylo jasné, proč Eddie zrušil dnešní experimenty a všem sdělil jakousi mlhavou výmluvu.

Vytáhla jsem mobil a hned mu zavolala. Zvedl to okamžitě jako pokaždé. Byla jsem si jistá, že se od svého telefonu nikdy nevzdaluje víc než na metr. „Ahoj, Sydney. To jsem rád, že ses vrátila.“ Odmlčel se. „Jsi zpátky, že jo?“

„Jo, jsem s Jill a Angeline. Vyrozuměla jsem, že běháš po nákupech.“

Zaúpěl. „O tom ani nemluv. Právě jsem se vrátil na pokoj.“

„Nechceš se stavit a hodit sem ten nákup? Stejně potřebuju auto.“

Na okamžik zaváhal. „A nevadilo by ti, kdybys přišla ty? Teda pokud je Jill v pořádku. Je v pořádku, že jo? Nepotřebuje mě? Protože jestli ano...“

„Je v pořádku.“ Jeho kolej nestála daleko, ale já doufala, že si aspoň na chvíli zdřímnu. Přesto jsem souhlasila, jako vždycky. „Dobře. Sejdeme se u tebe v hale asi za čtvrt hodiny?“

„Fajn. Díky, Sydney.“

Sotva jsem zavěsila, Angeline se vzrušeně dotázala: „Přijde Eddie?“

„Já jdu za ním,“ odpověděla jsem.

Radost ji přešla. „Aha. No to je stejně jedno, když musím zůstat tady. Nemůžu se dočkat, až budu moct zase začít trénovat. Ráda bych si s ním zase zabojovala.“ Neuvědomovala jsem si, jak moc Angeline pohlcuje její trénink. Už jenom vyhlídka na něj ji naplňovala nadšením.

Odešla jsem z jejich pokoje a překvapilo mě, že Jill vyšla se mnou na chodbu. Oči měla široce otevřené a tvářila se úzkostlivě. „Sydney..., omlouvám se.“

Zvědavě jsem na ni pohlédla a uvažovala, jestli něco provedla. „Za co?“

Ukázala ke dveřím. „Za Angeline. Měla jsem se víc snažit, aby se nenavezla do průšvihů.“

Málem jsem se usmála. „To není tvoje práce.“

„Jo, já vím...“ Sklopila hlavu, až jí dlouhé vlasy spadly do obličeje. „Ale stejně. Víím, že bych měla být víc jako ty. Jenže namísto toho jsem se jen... bavila.“

„To přece můžeš,“ pověděla jsem jí a ignorovala poznámku o sobě.

„Ale měla bych být zodpovědnější,“ namítla.

„Jsi zodpovědná,“ ujistila jsem ji. „Hlavně ve srovnání s Angeline.“ V Utahu máme doma kočku a jsem si jistá, že ta je mnohem zodpovědnější než Angeline.

Jill se celá rozzářila a já jsem odešla, abych si aspoň kufr hodila na pokoj. Díky tomu, že přijela Angeline a že jsem pomohla usvědčit Keitha, jsem si vysloužila svůj soukromý pokoj, čehož jsem si nesmírně cenila. Panoval tam klid a pořádek. Můj dokonalý svět. Jediné místo, kterého se nedotýkaly zmatky v mém životě. Pečlivě ustlaná postel mě prosila, abych se v ní vyspala. Doslova škemrala. *Brzy*, slíbila jsem jí. *Doufám*.

Amberwoodská přípravná škola se dělí na tři kampusy: Východní (tam jsou ubytovány dívky), Západní (tam jsou chlapci) a Centrální (tam jsou všechny studijní budovy a kanceláře). Mezi nimi popojíždí v pravidelných intervalech autobusy. Ti odvážnější studenti chodí v horku pěšky. Teploty mi obvykle nevadily, ale dneska se mi chodit opravdu nechtělo. A tak jsem sedla na autobus do Západního kampusu a snažila se v něm neusnout.

Hala v chlapecké koleji připomínala tu naši. Lidé chodili sem a tam, někteří se učili, jiní si tam jen užívali nedělní volno. Rozhlédla jsem se, ale Eddie ještě nedorazil.

„Čau, Melbourneová.“

Otočila jsem se a uviděla Treye Juareze, jak se ke mně blíží s úsměvem v opáleném obličeji. Byl čtvrták jako já a oslovoval mě Melbourneová, protože jedna naše profesorka si nebyla schopná zapamatovat, že se jmenuju Melroseová. Ale upřímně, s těmi všemi jmény jsem se sama divila, že vůbec ještě víím, kdo jsem.

„Ahoj, Treyi,“ pozdravila jsem. Trey byl školní fotbalovou hvězdou a taky byl ohromně chytrý, ačkoli se to snažil skrývat. Kamarádili jsme spolu a dost jsem u něj stoupla v ceně poté, co jsem mu minulý měsíc pomohla získat zpět jeho status skvělého sportovce. Přes rameno měl přehozený batoh. „Konečně jdeš do dělat ten úkol na laboroky?“

„Jasně,“ odvětil. „Já a půlka všech roztleskávaček. Chceš se přidat?“

Obrátila jsem oči v sloup. „Pochybuju, že budete pracovat. Navíc se teď mám sejit s Eddiem.“

Trey ledabyle pokrčil rameny a odhrnul si z očí neposlušné prameny černých vlasů. „Tvoje smůla. Tak ahoj zítra.“ Udělal pár kroků a ohlédl se po mně. „Hele, chodíš s někým?“

Chtěla jsem hned říct, že ne, ale vzápětí mě napadla znepokojivá myšlenka. Mám tendenci brát věci doslova. Moje zdejší kamarádky Kristin a Julia se mě snažily zasvětit do tajů školního společenského života. Jedna z jejich hlavních lekcí byla o tom, že lidé většinou říkají něco jiného, než tím myslí – zejména v milostných záležitostech.

„Ty mě... zveš na rande?“ podivila jsem se. To je ta poslední věc, kterou teď potřebuju. Jak bych měla odpovědět? Měla bych říct ano? Měla bych říct ne? Netušila jsem, že na něj tak zapůsobí, když mu pomůžu s úkolem z chemie. Měla jsem ho nechat, ať si ho udělá sám.

Trey se zatvářil stejně ohromeně jako já. „Co? Ne. Samozřejmě, že ne.“

„Díkybohu,“ zamumlala jsem. Treye jsem měla ráda, ale neměla jsem zájem s ním chodit – ani vymýšlet, jak ho vhodně odmítnout.

Úkosem na mě pohlédl. „Neměla bys vypadat, že se ti tak hrozně ulevilo.“

„Promiň,“ vyhrkla jsem a snažila se skrýt své rozpaky. „Tak proč ses ptal?“

„Protože znám kluka, co by pro tebe byl ideální. Jsem si naprosto jistý, že je pro tebe ten pravý.“

A už jsme byli zpátky na známém území: logika versus nedostatek logiky. „Nevěřím v ty pravé,“ namítla jsem. „Nedá se

statisticky dokázat, že pro každého existuje na světě jen jediný ideální partner.“ A přitom jsem na okamžik zatoužila, aby to bylo možné. Bylo by hezké mít někoho, kdo by chápal, co se mi honí hlavou.

Trey obrátil oči k nebi. „Dobře. Tak teda ne ten pravý. A co třeba někdo, s kým bys občas mohla někam vyrazit a užít si nějakou zábavu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Na nic takového nemám čas.“ Opravdu nemám. Udržovat pořádek ve skupině a předstírat studium je práce na plný úvazek.

„Říkám ti, že se ti bude líbit. Studuje na veřejné škole a začal pracovat u Spencera.“ To je kavárna, kde pracuje Trey, takže tam mám slevu. „Tuhle šel na aerobní a neaerobní dýchání a já si pomyslel: ‚Koho mi to jen připomíná? Melbourneovou.‘“

„Je to anaerobní dýchání,“ opravila jsem ho. „A stejně to neznamená, že mám čas. Je mi líto.“ Musela jsem uznat, že by mě zajímalo, jak barmani probírají tohle téma, ale nakonec jsem si uvědomila, že by nebylo dobré v tom Treye povzbuzovat.

„Dobře,“ uzavřel to. „Ale neříkej, že jsem se nepokusil ti pomoci.“

„To by mě ve snu nenapadlo,“ ujistila jsem ho. „Hele, tamhle jde Eddie.“

„Tak já jdu. Mějte se.“ Trey z legrace Eddiemu a mně zasalutoval. „A nezapomeň na moji nabídku, kdybys přece jen zatoužila po žhavém rande, Melbourneová.“

Trey odešel a Eddie mě obdařil ohromeným pohledem. „Trey tě pozval na rande?“

„Ne. Jen mě chce dát dohromady s nějakým svým kolegou.“

„Možná to není špatný nápad.“

„Je to hrozný nápad. Pojďme ven.“

Pouštní vedro tu panovalo i v říjnu. Zamířili jsme k lavičce u štukované stěny budovy. To místo bylo částečně ve stínu palem. Všichni slibovali, že teploty brzy poklesnou, ale já žádnou známku změny zatím nepostřehla. Eddie mi podal klíčky od auta a tašku ze supermarketu.